

Pou d'aigua del Molí d'en Sellés

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Entre la riera de Caldes i el torrent del Remei
Emplaçament
Alçada: Carretera del Remei s/n, a la cruïlla de la carretera que mena al Farell
213

Coordenades:

Latitud: 41.64051
Longitud: 2.15928
UTM Est (X): 429983
UTM Nord (Y): 4610205

Classificació

Número de fitxa 08033 - 269
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVIII-XIX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Productiu
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 015A00102

Fitxes associades:

[Molí fariner d'en Selles](#)

Autoria de la fitxa Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa: dt., 25/11/2008 - 01:00

Descripció

Pou d'aigua de planta lleugerament rectangular, que mesura 2 metres d'amplada per 2,25 de llargària respectivament; fet de pedra irregular i maó, amb un sostre pla i un element arquitectònic decoratiu, en forma de canoa posada de cap per avall. Antigament en aquest espai hi havia la corriola per pujar l'aigua del pou amb galledes. Al mur que dóna a l'est hi ha una obertura, sense reixa, just amb una gelosia per evitar que algú pugui caure. A la dreta del banc hi ha un parterre amb flors i per sota de l'obertura, un banc de ferro. A banda i banda del mur amb l'obertura, hi ha un pilar fet amb dues fileres de llambordes de les pedreres del Foment, amb un rajol ceràmic al damunt, on s'hi ha col·locat un test. Per la part esquerra hi ha una barana de ferro, ja que el desnivell és d'uns dos metres d'alçada. La paret del pou orientada a migdia, ha estat aprofitada com a mur d'un galliner.

Història

Moreu-Rey (1962), troba varies referències documentades de l'any 1687, que parlen d'aquest molí: "illum olendinum farinerum olim draperium olim dirutum, nunc habitatum, cum Bassia" (com a molí fariner), "alio molendino vestro de esmolar" (com a molí d'esmolar). També, del segle XVII troba altres referències escrites: "molins Boixets (...) avuy son de Selles", "molins que te Esteve Salles Sabater que es deien molins de Mn. Moxet", etc. "un parol ab sos sercols de ferro (...) pro saboneria quam noviter fabricamus ad latum et medium molendinorum farineriis draperis et esmoletoris quae possidemus"; "pro constructione seu fabrica dictae saboneriae", els Selles, hipotequen "totum illum molendinum draperium (...); alium molendinum farinerium deshabetatum et partim dirutum..." (1691); "el molí "d'esmolar" "juxta et valde prope molendinum draperium et farinerium thesariae Cellers et Lledó..." va ser comprat l'any 1695 per Bernedà; "lo moliner d'en Celles" (1696); vers 1720, aquest moliner era Valentí Torruella. L'any 1781 se sap que el propietari del molí era Onofre Sallers.

L'any 1563 es documenta com a propietari del molí el Sr. S. Sabater.

També es té documentat que cap a l'any 1920, l'activitat del molí va aturar-se, tot i que la casa continuà essent habitada pels masovers, fins que aquesta propietat fou adquirida pel pare del Sr. Josep Maria Ventura l'any 1967, però els molins ja no funcionaven.

Durant la visita al molí, es va poder observar com la bassa del molí s'estava colgant de terra

De fet, a la paret de la porxada d'entrada del molí fariner, hi ha unes rajoles de ceràmica on es pot llegir "Molí d'en Sellés. En 1289 va ser arruïnat per una inundació i la presa destruïda; de nou establert en 1317 va cessar de treballar vers 1920".

El funcionament del molí era el següent: el molí se situava a la vora del curs d'aigua de la riera de Caldes, en un indret on hi hagués un desnivell per obtenir un salt que li proporcionés l'energia per fer moure les moles.

A més a més, disposava d'una resclosa, que permetia desviar l'aigua per un canal -rec o sèquia- fins a la bassa. Aquesta servia per aconseguir una regularitat en la pressió de l'aigua que anava a parar per sobre el rodet i també per assegurar l'abastament en períodes de sequera. El molí fariner atenia la molta de gra de les pagesies del seu entorn. El molí d'en Selles, com altres molins fariners van aparèixer segurament durant l'època medieval, i molts molins del segle divuitè devien aprofitar el lloc i sovint les construccions de molins més antics per tornar-se a implantar.

Amb la industrialització iniciada al segle XIX, alguns d'aquests molins fariners especialment els establerts a les ribes dels cursos d'aigua es van adaptar per altres finalitats, com el pas a fàbriques de paper o de teixits o van anar desapareixent. Tot i això a Caldes, alguns molins fariners encara varen continuar funcionant fins que ja no pogueren competir amb les farineres modernes.

Bibliografia

MOREU-REY,E. (1962). La rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històric de noms de lloc i de persona. Editorial Teide. Barcelona.

